

Intervenció del M. Hble. Sr. Pasqual Maragall en l'acte de lliurament de la Medalla d'Or de la Generalitat

11 de setembre de 2007

(Salutació a les autoritats i assistents)

Es un honor per a mi, per a la meva família i els meus companys i companyes, rebre el màxim guardó de la Generalitat, val a dir de Catalunya. Ho és també pels meus amics, molts dels quals s'haurien de considerar condecorats perquè sigui des del Partit dels Socialistes de Catalunya, sigui des dels Ciutadans pel Canvi, sigui des de la ciutadania que ens ha votat, contribuïren a fer el canvi a Catalunya i per tant a demostrar que Catalunya era un país amb diversitat, amb bàndols igualment honorables, amb dialèctica: un país viu.

I tant viu! Podrien dir alguns. Com que va reaccionar al carrer multitudinàriament quan va ser necessari. No només l'11 de setembre, que gràcies a Deu s'ha convertit en un acte festiu superant la protesta i les divisions d'anys enrere, sinó també contra la querella al President que m'acompanya i contra l'assassinat de l'Ernest Lluch, aquell dia en que la Gemma Nierga, davant de les autoritats – entre les quals el President del Govern Aznar, que va tenir la dignitat de ser-hi – va dir, se'n recorden?: “*Ustedes que pueden, dialoguen!*”

Avui estem aquí en un 11 de setembre que s'ha convertit en un dia mundial del dolor, a Barcelona, a Santiago de Xile i a New York, tres ciutats bombardejades, per Felip V, per Pinochet i per Al Qaeda, i que simbolitzen la llibertat.

Justament durant molts anys vem haver de celebrar l' 11 de setembre dos cops: un a la plaça Salvador Allende, darrere el Putxet, i un altre a les Rondes, i encara un altre a Sant Boi on va morir i és enterrat Rafael Casanova, l'alcalde de Barcelona que va caure ferit aquí al costat, a les Rondes, en defensa de la ciutat contra les tropes de Felip V.

Avui tinc l'honor de rebre el màxim guardó del meu país de mans d'un President de la Generalitat nascut lluny d'aquí, a Iznájar, un nou català, que ha mamat dels carrers i places de Cornellà la veritat de la vida d'una de les diverses Catalunyaes profundes, la Catalunya obrera dels barris amb edificis de 16 pisos sense ascensor quan ell hi va arribar, tan catalana com la de l'Eixample de Barcelona o la de la Plaça Major de Vic o la Catalunya dolça del Baix Empordà o la rostida del Camp de Tarragona i de l'Ebre o la humida i verda del Pirineu o la infinita de la plana de Lleida.

El meu país, com deia encara ahir a la nit de nou Lluís Llach a la televisió. Ítaca. Ell que l'ha viscut a Verges i a Porrera. O Raimon fa un parell de dies en l'homenatge al mestre Ros Marbà, quan després de cantar *Et Recordo Amanda* em deia les seves conviccions nacionals. I jo li recordava el passeig de Joan Fuster i Josep Pla per l'Horta de València on un li deia a l'altre: "Aquest país és bonic". I l'altre a l'un: "Si, és bonic perquè és ric". I jo que sóc mig català, mig

valencià, i fill d'una dona de sang valenciana que va estudiar a l'Institut Libre de Enseñanza, i nét de poeta, hi estic totalment d'acord.

Rebre en aquest dia a la meva ciutat, de la que he estat alcalde quinze anys i tinent d'alcalde tres més, i en la que he presidit la Generalitat de Catalunya i proposat el seu nou Estatut, és el màxim honor que he rebut o pugui rebre mai.

Em reca no poder compartir-ho amb els meus pares, que s'ho mereixien, i amb els qui ens han faltat massa aviat, com José Ignacio Urenda, el meu mestre polític, Tere Muñoz, i el meu germà Pau. Però em conforta pensar que els meus fills i néts, i els meus amics, començant per Narcís Serra, n'estaran orgullosos.

El meu avi, que s'estimava Espanya, li va dir un dia "Adéu", perquè Espanya no entenia Catalunya, no copsava la seva pròpia diversitat i s'entotsolava a la "Meseta".

Aleshores, el 1907, Catalunya tirava milles i Barcelona implantava l'ensenyament local seguint el model de Chicago amb les escoles municipals del Mar i del Bosc. Tot semblava possible.

Endebades. Havien de venir encara les guerres del segle XX, la del 1914/1918, la terrible guerra d'Espanya, en la que es van bombardejar des de l'aire, per primer cop, ciutats com Barcelona, Madrid i Gernika, i la Segona Guerra mundial.

Avui tot això sembla un malson. Encara hi ha guerres, i guerres de religió, que són les pitjors, però el món ja no és el que era, afortunadament, i els canvis polítics que s'albiren, al vell i al nou món, preparen, n'estic convençut, un esdevenidor molt millor pels nostres fills i néts.

Catalunya serà algú en aquest món. Sens dubte. Europa veurà aviat l'eclosió definitiva de nacions no estatals: Escòcia, Flandes, Bavaria, i Catalunya, Euskadi i Galícia, i potser reagrupaments com l'Ibèric del que ara es parla. I això no l'afeblirà, ben al contrari. No afeblirà Europa, ni tampoc Espanya, Alemanya, Gran Bretanya o Bèlgica.

Europa, a diferència de les Amèriques, no serà un continent monolingüe. I això vol dir que estarà en millors condicions per a entendre el món, dir que ho estaria per arreglar el món seria excessiu.

En tot cas quan el gal·lès David Crystal va dir en el Fòrum de les Cultures que el nombre de llenguatges del món minvava any rere any ens estava dient també que el català és un símbol, salvat per poetes, mestres i editors. I lectors. Gent inofensiva, però decisiva per a això que en diem "preservar l'espècie". Perquè ja sabem que la pèrdua de diversitat afebleix les espècies.

I en aquesta Europa Catalunya hi serà una nació, espero que algun dia reconeguda no solament en el preàmbul del seu Estatut sinó en la Constitució del seu Estat. Tot arribarà.

La paciència no ha estat mai una virtut absent del nostre arsenal. Per bé que de tant en tant convé que la rauxa calculada s'imposi a la parsimònia sistemàtica. Crec que estem en un d'aquests moments. I ho crec no perquè simplement estiguem farts de tot sinó perquè tenim arguments i aliats en la Europa multiestatal. A Europa hi ha més cultures que països, més nacions que estats.

Tanmateix convé no esperar que les coses convergeixin per si mateixes cap a un final feliç. És arribat el moment de dir clarament que a la Península hi ha quasi la meitat de les nacions sense estat d'Europa.

I convé també que no creguem que del reconeixement d'aquest fet se'n derivarà la nostra felicitat. En absolut.

Si les nostres empreses no son més competitives i ambicioses;

Si les continuem venent a fora quan la família que les va crear se'n cansa i es retira amb els calés de la venda;

Si les nostres escoles no tornen a ser tan innovadores com ho van ser l'any 7 del segle passat;

Si no entenem que en el coneixement d'idiomes i que en la bona marxa i creativitat de les Universitats hi ha quelcom crucial per a ser un país competitiu;

Si les nostres extraordinàries empreses farmacèutiques perdessin la capacitat d'invertir en desenes de nous productes per a trobar-ne un de realment nou i rendible;

Si no entenem, a *sensu contrario*, que els fàrmacs ja amortitzats s'haurien de vendre al tercer món a preus que no incloguin el cost de la recerca inicial que els va crear;

Si els nostres hospitals punters no arreglen aviat els seus problemes financers, cosa que per cert esta passant, afortunadament;

Si el nostre capital risc no arrisca o se'n va fora;

Si no tallem la cantarella interminable de les infraestructures que no arriben i les fabriquem nosaltres, conscients que són elles les que ens faran rics i no a l'inrevés;

Si no casem l'Aeroport i el Port buscant unes sinergies evidents que no a tot arreu es donen;

Si no invertim massivament en coneixement i sobretot en el disseny de bones pràctiques, val a dir, en l'exigència d'utilitzar per a cada funció el millor procediment, que és un dels objectius principals de la Fundació Catalunya/Europa que estem creant;

Si no entenem que l'acció social i institucions com Caritas i altres són absolutament bàsiques per a mantenir el to dels nostres barris;

Si no creem d'una vegada les set vegueries per a substituir les províncies i no restablim l'Àrea Metropolitana de Barcelona;

i finalment, si no tenim un Pla Estratègic que organitzi tot això, no serem a Europa el que tenim dret a ser: un país punter, sensible i ric.

De nou moltes gràcies. En nom de la meva família, dels meus amics i amigues, dels meus col·laboradors i col·laboradores, val a dir de tots aquells que m'han ajudat a fer el que sigui que m'ha fet merèixer la Medalla d'Or del meu país, gràcies Catalunya!

Pasqual Maragall